

МІНІСТЕРСТВО ОСВІТИ І НАУКИ УКРАЇНИ
ДЕРЖАВНИЙ ВИЩИЙ НАВЧАЛЬНИЙ ЗАКЛАД
«Переяслав-Хмельницький державний педагогічний
університет імені Григорія Сковороди»

молодіжна громадська організація
«НЕЗАЛЕЖНА АСОЦІАЦІЯ МОЛОДІ»

студентське наукове товариство історичного факультету
«КОМІТЕТ ДОСЛІДЖЕННЯ ІСТОРІЇ ТА СУЧАСНОСТІ»

МАТЕРІАЛИ

XIV Міжнародної науково-практичної інтернет-конференції
**«Проблеми та перспективи розвитку сучасної науки
в країнах Європи та Азії»**

31 березня 2019 р.

ЗБІРНИК НАУКОВИХ ПРАЦЬ

Матеріали XIV Міжнародної науково-практичної інтернет-конференції **«Проблеми та перспективи розвитку сучасної науки в країнах Європи та Азії»** // Збірник наукових праць. – Переяслав-Хмельницький, 2019 р. – 168 с.

Материалы XIV Международной научно-практической интернет-конференции **«Проблемы и перспективы развития современной науки в странах Европы и Азии»** // Сборник научных трудов. – Переяслав-Хмельницький, 2019 г. – 168 с.

ГОЛОВНИЙ РЕДАКТОР:

В.П. Коцур,

доктор історичних наук, професор, дійсний член НАПН України,
ректор ДВНЗ «Переяслав-Хмельницький державний педагогічний університет імені Григорія Сковороди».

ГЛАВНЫЙ РЕДАКТОР:

В.П. Коцур,

доктор исторических наук, профессор, действительный член НАПН Украины, ректор ГВУЗ «Переяслав-Хмельницький государственный педагогический университет имени Григория Сковороды».

РЕДАКЦІЙНА КОЛЕГІЯ:

С.М. Рик – к.ф.н., доцент;

Г.Л. Токмань – д.п.н., професор;

Н.В. Ігнатенко – к.п.н., професор;

В.В. Куйбіда – к.біол.н., доцент;

В.А. Вінс – к.псих.н.;

Ю.В. Бобровнік – к.і.н.;

РЕДАКЦИОННАЯ КОЛЛЕГИЯ:

С.М. Рик – к.ф.н., доцент;

Г.Л. Токмань – д.п.н., професор;

Н.В. Ігнатенко – к.п.н., професор;

В.В. Куйбіда – к.біол.н., доцент;

В.А. Вінс – к.псих.н.;

Ю.В. Бобровнік – к.і.н.;

Члени оргкомітету інтернет-конференції:

Ю.В. Бобровнік,

А.П. Король,

Ю.С. Табачок.

Члены оргкомитета интернет-конференции:

Ю.В. Бобровнік,

А.П. Король,

Ю.С. Табачок.

Упорядники збірника:

Ю.В. Бобровнік,

А.М. Вовкодав.

Составители сборника:

Ю.В. Бобровнік,

А.М. Вовкодав.

Наталія Солодюк
(Дніпро, Україна)

ІНТЕРАКТИВНИЙ МЕТОД НАВЧАННЯ ЯК ЛІНГВОДИДАКТИЧНА КАТЕГОРІЯ

Провідне місце в процесі вивчення української мови посідають методи навчання, що зумовлює особливу увагу педагогів і лінгводидактів до цієї лінгводидактичної категорії. „Зміст шкільних занять з мови, їх ефективність значною мірою забезпечується оптимальним застосуванням навчальних методів”, – справедливо пише О. Біляєв [3, с. 74].

Поняття методу зараховують до основних категорій у дидактиці й лінгводидактиці, тому воно постійно знаходиться в полі зору дослідників. Багатоаспектність цього поняття спричинила появу багатьох напрямів дослідження, різних тлумачень і класифікацій. Дослідженням методів у загальнодидактичному аспекті займалися А. Алексюк, В. Бондар, Ю. Бабанський, Є. Голант, М. Скаткін, І. Лернер, М. Махмутов, В. Паламарчук, В. Онищук та ін. Даючи визначення методу, учені-дидакти акцентують увагу на різних властивостях цього поняття. Так, ще на початку ХХ століття Г. Ващенко писав, що поняття методів навчання не має загальноприйнятого визначення. Дослідник запропонував власне тлумачення: „Методи навчання – це засіб або система засобів, свідомо вживаних для досягнення тих спеціальних завдань, що має в собі навчальний процес” [4, с. 17]. Однак, за такого розуміння, „засіб” – це весь навчальний процес..., а також кожна його складова: зміст, мета, процес, форми організації. Педагог усвідомлює певну недоречність визначення і корегує себе, стверджуючи, що за такого визначення довелось б відмовитися від цілої низки дидактичних понять, як-от система, програма, план тощо. З метою уникнення цього Г. Ващенко далі пропонує визначати метод переважно як техніку навчального процесу, тим часом систему та програму як такі, що стосуються насамперед його змісту [4].

Дослідник І. Харламов поряд з організацією навчальної діяльності учнів виокремлює в методах роботу вчителя, спрямовану на навчання. Педагог пропонує таке визначення: „Під методами навчання слід розуміти способи навчальної роботи вчителя й організації навчально-пізнавальної діяльності учнів з вирішення різних дидактичних завдань, спрямованих на оволодіння матеріалу, що вивчається” [10, с. 194-195]. Як бачимо, автор ставить на перше місце діяльність учителя, наголошуючи на тому, що метод навчання органічно містить навчальну роботу вчителя (розповідь, пояснення нового матеріалу) й організацію активної навчально-пізнавальної діяльності учнів.

Ю. Бабанський відзначає, що способи навчальної діяльності вчителя (викладання) і способи навчальної діяльності учнів (учіння) тісно пов'язані між собою. Метод у процесі навчання виступає засобом взаємопов'язаної діяльності вчителя й учнів для досягнення певних педагогічних цілей. Виділяючи цей взаємозв'язок, Ю. Бабанський пропонує таке визначення: „Методом навчання називають спосіб упорядкованої взаємопов'язаної діяльності викладача й учнів, спрямованої на розв'язання цілей освіти” [1, с. 385].

Широко ввійшло в науковий обіг визначення, у якому не просто виділяється взаємозв'язок діяльності вчителя й учнів, а підкреслюється рівнозначність і рівноправність обох сторін в організованій діяльності. М. Савін доводить, що „методи навчання – це способи спільної діяльності вчителя й учнів, спрямовані на розв'язання завдань навчання” [9, с. 124]. С. Смирнов уважає, що таке визначення не розкриває повною мірою сутності поняття „метод навчання”. На думку дослідника, воно, по-перше, не охоплює значної групи методів, засобами яких відбувається процес навчання. По-друге, спільна діяльність – це діяльність, у якій обидві сторони йдуть до спільної мети, а в учня й учителя ці цілі різні. Якщо учень намагається виконати завдання вчителя й отримати високий бал, то вчитель має іншу мету – передати йому знання й навчити виконувати завдання певного типу. Під час деяких видів самостійної роботи спільна діяльність відсутня, а під час контрольної роботи вона повністю заборонена [6]. Створення нових комп'ютерних технологій, як зазначає С. Смирнов, дозволяє будувати навчальний процес без участі вчителя й організації спільної діяльності учня з учителем [6]. Уважаємо, що з огляду на концептуальні засади сучасної лінгводидактики не варто розмежовувати в часі діяльність і бездіяльність суб'єктів навчання, які повинні постійно взаємодіяти.

На думку деяких педагогів, і діяльність учителя з організації й забезпечення навчальної діяльності учнів, і сама спільна діяльність учителя й учнів є лише засобом у навчанні. Головна ж мета вчителя полягає в тому, щоб залучити учня до навчального процесу й допомогти йому організувати навчальну діяльність. Саме тому Т. Ільїна розглядає метод навчання як „спосіб організації пізнавальної діяльності учнів” [5, с. 170].

У вітчизняній лінгводидактиці найбільш обґрунтованою й широко вживаною є класифікація методів навчання за способом взаємодії вчителя й учнів на уроці, до якої належать зв'язний виклад матеріалу вчителем (розповідь), бесіда, спостереження над мовою, робота з підручником, метод вправ (роботи О. Біляєва, Л. Рожило, В. Мельничайка, М. Пентилюк та ін).

Сучасні дослідники методів навчання М. Пентилюк, Т. Окуневич, зважаючи на багатоваріантність проведення уроків української мови, значний обсяг інформації, що засвоюється на них, великий когнітивно-розвивальний потенціал, виокремлюють методи вчителя й методи учнів. Крім того, під час визначення методу ними до уваги береться такий критерій, як контроль і самоконтроль [7].

Як бачимо, у педагогів та лінгводидактів немає єдиного погляду щодо класифікації методів навчання. Це свідчить про складність поняття, наявність різних підходів серед дослідників до проблеми визначення й використання методів навчання. У своєму дослідженні ми керуємося положенням, що методи навчання мови – це об'єднана в одне ціле діяльність учителя й учнів, спрямована на досягнення власне предметних цілей мовної освіти. На вибір методу впливає насамперед своєрідність предмета, який опановується учнями. Так, уроки мови відрізняються від інших уроків тим, що, знання, засвоєні на них, стають не самоціллю, а засобом засвоєння інформації з інших дисциплін, засобом пізнання, спілкування, соціалізації, самореалізації, тому методи, що використовуються вчителями-словесниками, обов'язково передбачають залучення учнів до спілкування. Це стимулює до організації спільної діяльності педагога й учнів.

Останнє десятиліття характеризується змінами змісту навчання, а відтак і трансформацією форм та методів. Саме тому активізувалося термінологічне висловлювання „інтерактивні методи”.

Поняття інтерактивності нині широко опановується педагогікою, методиками, до того ж не лише в галузі комп'ютерного навчання, а й у процесі організації навчання. Узагальнюючи наукові студії з цієї проблеми, стверджуємо, що інтерактивні методи навчання на уроках української мови – це способи міжособистісної взаємодії в режимі вчитель – учень, учень – учитель, учень – учень, що забезпечують реалізацію мети й завдань уроку.

Інтерактивні методи навчання досліджують педагоги Л. Варзацька, М. Вашуленко, О. Горошкіна, О. Караман, Л. Кратасюк, Т. Окуневич, М. Пентилюк, Л. Пироженко, О. Пометун, О. Садовнікова, Т. Симоненко та ін.

Г. Ващенко диференціював методи навчання на активні й пасивні. Учений доводив: „При пасивних методах учень є тільки об'єкт педагогічного впливу вчителя, при активних – учень є і суб'єкт педагогічного процесу, себто він не тільки сприймає те, що подає йому учитель, але й сам організовує свою роботу” [4, с. 187-188]. Визнаючи характерні особливості активних методів навчання, Г. Ващенко наголошує, що вони розраховані здебільшого на розвиток в учнів ініціативи й самостійної думки. „В основному учні працюють самостійно, тільки в окремих випадках звертаються до вчителя” [4, с. 17-25].

Інтерактивними можна назвати ті методи, які стимулюють учнів до міжособистісної взаємодії, забезпечують їхню активну участь у навчальному процесі, занурення школярів у спілкування. Отже, провідною якістю інтерактивних методів навчання є їхня здатність забезпечувати активність учнів, що позитивно впливає на процес засвоєння навчального матеріалу. Така позиція характеризує наукові пошуки сучасних дослідників інтерактивних методів навчання О. Пометун, Л. Пироженко, які вважають, що сутність інтерактивних методів навчання полягає в організації навчального процесу таким чином, щоб практично всі учні були залученими до процесу пізнання, мали змогу дискутувати з приводу того, що знають і думають [8]. Спільна діяльність учнів у процесі пізнання, засвоєння навчального матеріалу означає, що кожен робить свій індивідуальний внесок, відбувається обмін знаннями, ідеями, способами діяльності, причому в атмосфері доброзичливості й взаємної підтримки, що дозволяє не лише одержувати нові знання, а розвиває пізнавальну діяльність.

Таким чином, використання інтерактивних методів навчання сприяє розвитку комунікативних умінь і навичок учнів, їхньої пізнавальної діяльності, установленню емоційних контактів між учасниками навчально-виховного процесу.

Важливими для організації навчального процесу вважаємо інтерактивні методи навчання, визначені А. Балаєвим [2]. Учений приділяє значну увагу інтерактивним імітаційним методам (розігрування ролей, ігрове проектування, навчальні (ділові) ігри, оскільки вони сприяють, з одного боку, поглибленню та вдосконаленню знань, а з іншого – імітації індивідуальної й колективної мовленнєвої діяльності. Дослідник зазначає, що інтерактивні методи навчання сприяють розвитку пізнавальної й розумової діяльності школярів, зумовлюють їхній інтерес до матеріалу, що вивчається, забезпечують високий ступінь спонукальної активності [2].

Інтерактивна діяльність на уроках української мови припускає організацію й розвиток діалогового, полілогового спілкування, що веде до взаєморозуміння, взаємодії, до спільного вирішення проблем. Під час діалогового навчання учні вчать критично мислити, вирішувати складні проблеми на основі аналізу обставин і відповідної інформації, зважувати альтернативні думки, ухвалювати продумані рішення, брати участь у дискусіях, спілкуватися з іншими людьми. Для цього на уроках організується індивідуальна, групова робота, застосовуються дослідницькі проекти, рольові ігри, відбувається робота зі словниками та іншими джерелами інформації, використовуються творчі роботи.

Своєрідною рисою інтерактивних методів навчання є використання власного досвіду учнями під час розв'язання проблемних питань. Школярам надається максимальна свобода розумової діяльності в побудові логічних ланцюгів. Це зумовлено потребою самостійно розв'язувати складні проблеми, звільняючи учня від традиційної ролі спостерігача в навчальному процесі. В інтерактивному навчанні учні навчають один одного, отже, можна говорити про навчання діалогового характеру.

На основі узагальнення лінгводидактичних студій виділяємо основні ознаки інтерактивних методів навчання української мови: інтерактивні методи – один із провідних засобів навчання української мови на сучасному етапі; інтерактивні методи мають значні можливості для формування мовної, мовленнєвої, соціокультурної, комунікативної компетенції учнів; ці методи стимулюють самостійність і креативність учнів в опануванні, узагальненні й систематизації теоретичних знань учнів.

Отже, вибір методу залежить від багатьох чинників. Обираючи метод навчання, вчитель-словесник повинен чітко з'ясувати його основну мету, конкретні завдання, які розв'язуватимуться на уроці, визначити його лінгводидактичний потенціал для досягнення. Критерієм ефективності методу є його результативність.

Література:

1. Бабанский Ю. К. Педагогика / Ю. К. Бабанский. – М.: Просвещение, 1988. – 478 с.
2. Балаев А. А. Активные методы обучения / А. А. Балаев. – М.: Профиздат, 1986. – 147 с.
3. Беляев О. М. Сучасний урок української мови / О. М. Беляев. – К.: Рад. шк., 1981. – 176 с.
4. Ващенко Г. Загальні методи навчання: підруч. для педагогів / Г. Ващенко. – Вид. перше. – К.: Укр. Вид. спілка, 1997. – 441 с.
5. Ильина Т. А. Педагогика. Курс лекций / Т. А. Ильина. – М., 1984. – 270 с.
6. Педагогика. Педагогические теории, системы, технологии / под ред. С. Смирнова. – М.: Академия, 2001. – 246 с.
7. Пентилюк М. І. Сучасний урок української мови / М. І. Пентилюк, Т. Г. Окуневич. – Х.: Вид. група „Основа”, 2007. – 176 с.
8. Пометун О. Сучасний урок. Інтерактивні технології навчання: наук.-метод. посіб. / О. І. Пометун, Л. В. Пироженко; за ред. О. І. Пометун. – К.: Вид-во А.С.К., 2004. – 192 с.
9. Савин Н. В. Педагогика / Н. В. Савин. – М.: Просвещение, 1978. – 351 с.
10. Харламов И. Ф. Педагогика / И. Ф. Харламов. – М.: Высш. шк., 1990. – 575 с.

Кызылгуль Тумарбаева
(Нур-Султан, Казахстан)

ЖАҢАРТЫЛҒАН БІЛІМ БЕРУ МАЗМҰНЫНДА БИОЛОГИЯ САБАҒЫНДА ОҚУШЫЛАРДЫҢ СЫНИ ОЙЛАУЫН ДАМУ

Қоғамдағы қазіргі қарқынды даму білім беру жүйесінің де орнында тұрып қалуын қаламайды. Дамудың басты бағыттары білім мен ғылым екені барлығына мәлім. Сондықтан, еліміздегі білім беру жүйесін заман талабына сай дамытып, жетілдіру негізгі мәселелердің бірі болып табылады. Жаңа үлгідегі бағдарлама сапалы білім беруге жағдай жасайтын, жеке тұлғаның қалыптасуына бағытталатын және бәсекеге қабілетті азаматтарды тәрбиелейтін ауқымды үдеріс болмақ. Бұндай мақсаттар мен міндеттерді орындау үшін оқыту үдерісінің қатысушылары үздіксіз білім алып, оны жетілдіріп, кәсіби шеберліктерін шыңдап отыруы қажет. Жаңартылған білім берудегі өзгерістер мен ерекшеліктер жаңа сапалық деңгейге өтуге, өсуден тұрақты дамуға бағытталған.

Жаңартылған білім беру жүйесі пән мазмұнын шиыршықты (спираль тәрізді) қағидатпен оқытуды, яғни қарапайымнан күрделену сатысына адымдап өтуді, Блум таксономиясы бойынша оқу мақсаттары мен нәтижелерін белгілеу, ортақ тақырыптар арқылы пәнаралық байланыстарды жүзеге асыру, критериялды бағалауды енгізу, бөлім және тоқсан бойынша жиынтық бағалау жұмыстарын алу, оқу үрдісін ұзақ, орта және қысқа мерзімді жоспарлар арқылы құру, оқытудың рухани әлеуетін арттыру және сыни немесе жоғары ойлау деңгейлерін дамыту сияқты ерекшеліктерді қамтиды.

Сыни ойлау ерекшелігіне келетін болсақ, қазіргі заманда өзекті және оқыту үрдісінде кеңінен қолданылатын мәселе болып тұр. Өмірде табысты және кәсіби маман болу үшін сыни ойлау дағдылары мен рефлексиялық іс-әрекеттер сұранысы жоғары. Жақсы дамыған сыни ойлау қабілеті бар адам сауалдар мен мәселелерді анық және нақты түсіне отырып, көтере алады; абстрактілі идеяларды пайдалана отырып, оларды тиімді түсіндіріп, іске қатысты ақпаратты жинайды және қолданады; өлшемдер мен стандарттар бойынша тексере отырып, негізделген қорытындылар мен шешімдерге келеді; олардың ықтималдығын, қатысын және практикалық сәйкестігін қажеттілігіне орай тани және шешім шығару кезінде басқалармен тиімді қарым-қатынас орнатады.

«Сыни ойлау» термині Ж. Пиаже, Дж. Брунер, Л. С. Выготский және т. б. атақты психологтардың еңбектерінде бұрыннан белгілі. Д. Дьюи сыни ойлауды «күрделі, адамның барлық іс-қимыл желісінің мазмұнына негізделген, әрекеттерімен байланысты» деп сипаттады [1]. Басқа американдық зерттеуші, педагог Роберт Х. Эннис сыни ойлауды «неге сену керек және қалай әрекет ету керек деген шешімге шоғырланған ақылға қонымды рефлексивті ойлау» деп қарастырады. Сын тұрғысынан ойлау теориясының дамуына «Сыни ойлау психологиясы» деген еңбегін жариялай отырып, белгілі американдық психолог Д. Халперн зор үлес қосты. Ол еңбегінде Д. Халперн сыни ойлауға мынадай түсінік береді: «бұл – соңғы қол жеткізілетін нәтижені алу мүмкіндігін арттыратын когнитивті техника немесе стратегияларды қолдану» [4]. Бұл анықтама сыни ойлауды бақыланатын, негізделетін және мақсатқа бағытталатын ретінде сипаттайды. Д. Халперннің пікірінше, бұл «міндеттерді шешу, тұжырымдар жасау, ықтимал бағалау және шешімдер қабылдау кезінде қолданылатын ойлау» Бұл ретте ойлаушы нақты жағдай мен шешілетін міндет түрі үшін негізделген және тиімді дағдылары пайдаланады. Сыни ойлаудың тағы бір анықтамасын осы мәселені зерттеумен айналысатын авторлар тобының еңбектерінен табуға болады. Айталық, Ч. Темпл, К. Мередит, Дж. Стил «Балалар қалай оқиды: негіздердің жиынтығы» атты жұмысында «сыни